

Župnija
Ljubljana Sveti Križ

oznanila

“Saj ste vendar živi kamni!” (1 Pt 2,5)

februar ■ 2023

Kje je moj dom?

Z vedno večjim čudenjem in hvalnostjo opazujem, kako se stvari v mojem življenju razstavljajo in sestavljajo. Kako mi Bog na pot vozi ravno prave ljudi in ravno prave izlive, da še bolj razumem in poglobljam najin odnos. Da se prepuščam in utrujam. Da izročam in ne dvomim.

Zares sva se srečala pred dobrega pol leta. Ne morem trditi, da me je ravno vztrajno vabil ali kako drugače nagovarjal. Imam sicer tri zakramente, ki so že prazgodovina, pri tem pa je tudi ostalo. Brez kakršnihkoli želja, da bi se nadaljevalo. V njegovi svobodi me je pustil, da se odločam po svoje, kakorkoli sem se. Brez pravega smisla, čeprav sem mislila, da držim niti življenja varno v svojih rokah. Prišli so trenutki, ko sem se spraševala, ali je to res vse, kar bom imela od življenja, a sem jih hitro pregnala z »dejavnostmi«, na katere danes nisem ravno ponosna, pa vendar jih ne obžalujem.

In potem je prišlo tisto šepetanje in prigovarjanje. Brez prisile in nuje (to vem danes). Kakšna tri leta me je mehčal in me opazoval. Mi ponujal tako vprašanja kot odgovore. In počasi se je najino druženje začelo. V resnici še brez zavedanja,

da se prepuščam ravno Bogu, šlo je bolj za racionalno-študioso pristop k veri, k Božji besedi, ne da bi jo zares razumela in začutila, ne da bi stopila v Cerkev, ne da bi zares molila. Pa vendar, njegov korak je bil narejen, moje je bilo še stopicanje. Dokler tudi sama nisem stopila naprej (tudi to vem šele danes). Se opogumila. Zares prisluhnila. Kaj pa, če vse to res pripoveduje samo meni? Kaj pa, če je res nekaj na tem? Kaj pa, če ... In sem stopila. Šla sem meditirat in se odmakniti od ljudi. Brez pričakovanj. K Svetemu Duhu pri Škofji Loki (!), v Hišo kruha. Že ime bi mi lahko dalo vedeti, da sem se obrnila v pravo smer, ampak lučke mi tudi takrat niso zasvetile. Da skrajšam ... Kar se je zgodilo tam, je bil največji in najtoplejši objem ljubezni, kar sem jih doživela. Nobena fatalna zaljubljenost mu ni kos. Zavest in občutek, da me ima nekdo rad, ne glede na karkoli! Da nikoli več ne bom sama! Uauuu. Ali je sploh treba napisati, koliko solz sem pretočila takrat?!? In tako sem našla dom. Pri Očetu. Od takrat sva zares skupaj. V dobrem in slabem. Ker sem pred kratkim začela delati kot prostovoljka v hiši LjubHospica, sem se povrh vsega začela prav fizično zavedati

daru, ki nam ga je namenil – zemeljskega življenja. Za to se zahvaljujem vsak dan. Ne sprašujem se več, ali je to res vse, kar bom imela od življenja, ampak živim! Pa ni treba iti daleč, samo prepustim se njegovi volji, nakar vse skupaj kot po nekem čudežu »štima«.

In res sem hvaležna za vse ljudi, ki jih srečujem na tej poti. Za tiste, ki razumejo in vedo, o čem govorim, in tudi za tiste, ki ne. Od vseh se poskušam čim več naučiti. Če lahko komu kakorkoli pomagam, je to tudi zame največji dar. Trudim se biti čim bolj neomajna v veri, s trdnostjo in gotovostjo gledati v

obličje Boga. S čim manj dvomi razumeti to skrivnost, se potapljati v njen tolmun in se prepuščati Gospodu tudi takrat (in še posebno takrat), ko sem šibka, ko omagam ali podvomim ali spet mislim, da mora biti po moje, ko ne znam najti izhoda iz človeške v Božjo logiko. Hvala Ti, da si me počakal. Da nisi obupal nad mano. In da si me tistega poletnega dne poslal v objem Svetega Duha. Mi pokazal zrenje v novo življenje in me preselil v nov dom.

Nataša Sedminek

Ne bojte se spovedi!

*K*ristjani po zakramentih uvajanja, to so krst, evharistija in birma, prejmemo novo življenje. Tega nosimo v lončenih posodah, a to ne pomeni, da ni več skušnjav, trpljenja in smrti. Zaradi greha lahko to novo življenje celo izgubimo. Zato je Jezus želel, da Cerkev njegovo delo zveličanja nadaljuje v svojih lastnih udih, posebej z zakramentoma ozdravljenja, to sta spoved, kakor skupaj imenujemo zakrament pokore in sprave, ter bolniško maziljenje. Sami sebi ne moremo odpuščati grehov, za to moramo prositi pri spovedi. Če to dopusti-

mo, pri tem začutimo mir, ki nam ga lahko podeli samo Jezus. Odpuščanje ni sad naših prizadevanj, ampak je poklon, dar Svetega Duha.

Ni dovolj, če odpuščanja prosimo zgolj v lastnih mislih in srcu. Grehe je treba, čeprav nas je ob tem sram, ponižno in z za panjem priznati duhovniku, ki ne predstavlja samo Boga, ampak tudi skupnost Cerkve, ki nas spremlja na poti spreobrnjenja.

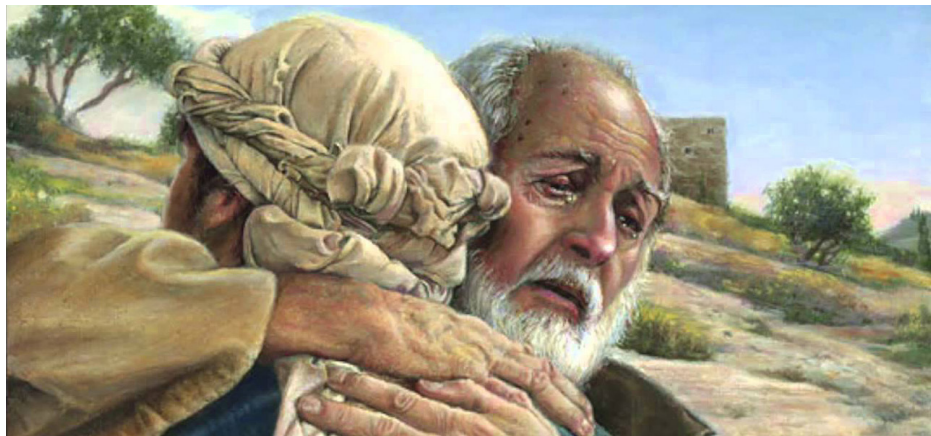
Duhovnik z ljubeznijo in nežnostjo sprejme izpoved in v imenu Boga odpusti. Pogovor z duhovnikom o tem, kar nas teži, je dober tudi iz

povsem človeškega vidika, zato pogumno pristopajmo k spovedi.

Dragi prijatelji, obhajanje zakramenta pokore in sprave pomeni biti oviti v topel objem, objem neskončnega Očetovega usmilje-

nja. Vsakokrat, ko se spovemo, nas Bog objame in pripravi gostijo.

Papež Frančišek
(splošna avdiencia,
19. februar 2014)

Kako naša družina živi postni čas

*L*judje stvari dojemamo na veliko več ravneh, kot se zdi na prvi pogled. Še posebno otroci jih veliko bolj dojemajo na doživljajski ravni kot na primer na ravni besed. Zato je pomembno, kako se v družinah na praznike pripravljamo in kako jih praznujemo. Če ni dobre priprave, potem se nam zgodi, da nas prazniki »presenetijo« ali pa gredo preprosto mimo nas. Mi pa ostanemo otopeli, brez žara, ki nam ga daje polno praznovanje praznikov, del katerega je tudi dob-

ra priprava nanje.

Tudi velike noči ne moremo v polnosti doživljati in praznovati, če ne gremo prej skozi tihoto, spokornost in resnobo, ki jih izžareva postni čas, ter vzpone in padce v boju s samim seboj.

V postu nam Cerkev predlaga 3 naloge: molitev, post (odpoved) in dobra dela. Vse pa mora biti usmerjeno k temu, da prečistimo in poglobimo svoj odnos z Bogom. Vidiva, da skupna molitev našo družino zbližuje in nas povezuje z

Bogom. V postnem času smo si za-
dali, da bomo vsak dan molili tudi
za ljudi, ki niso naši bližnji, pa po-
trebujejo našo molitev. Spodbujala
sva otroke, da to povedo s svojimi
preprostimi besedami in velikokrat
sva bila presenečena, kako globoke
prošnje in nameni so prihajali iz nji-
hovih src.

Tudi dobra dela so se pokazala kot
dober način priprave na velikonoč-
no praznovanje. Konkretna de-
janja so otrokom zelo blizu, zato se
nama zdi najpomembnejše, da s
svojim zgledom pokaževa primere
dobrih dejanj, ko izkažemo ljube-
zen sočloveku. Včasih je to bližnji,
ki mu je zelo naravno in enostav-
no priskočiti na pomoč, drugič pa
je morda kdo, ki se mu sicer ne bi
približali, zato terja našo zavestno
odločitev, da tudi v njem prepozna-
mo brata, ki nas potrebuje.

Otrokom je pri dobrih delih zelo
všeč, da se posledice njihovih de-
janj na koncu zelo konkretno vidijo.
Postenje oz. odpovedovanje po na-
jini izkušnji otroci težje dojemajo.
Podobno je s trpljenjem. Težko ra-
zumejo, zakaj je treba trpeti. Mlajši
vprašajo, zakaj je moral Jezus tako
trpeti, zakaj nekateri ljudje zelo tr-
pijo ... Tudi če nimava odgovorov
na ta vprašanja, se trudiva, da pred
njimi ne beživa. Ugotovila sva, da z
otroki lahko premišljujemo in doži-
vljamo trpljenje ob spremljanju Je-

zusa na njegovem križevem potu. V
času epidemije smo na postne pet-
ke doma postavili križev pot ter ob
njem romali in molili. Ob slikah 14
postaj smo premišljevali Jezusovo
trpljenje. Upava, da sva otrokom
posredovala sporočilo, da če smo
povezani z Bogom, potem lažje no-
simo svoje križe in bolečine. Ni tre-
ba, da vso težo skrbi in preizkušenj
nosimo sami.

Najpomembnejše se nama zdi, da
se kot družina in kot posamezniki
odločimo, da ne bomo ostali mlač-
ni, ampak bomo vztrajno, dan za
dnem nosili svoj križ in sledili poti,
ki vodi k Bogu.

Kajti po križu je prišlo vstajenje in z
njim odrešenje.

Maja in Tadej Janež

Deklica iz Kijeva

Knjiga in čaj

*N*a predlog našega kaplana g. Anžeta Cunka se bomo februarja pogovarjali o knjigi Deklica iz Kijeva, ki sta jo napisala Luca Crippa in Maurizio Onnis.

Zgodba je vedno močnejša od zgodovine, ker zajame celega človeka, s srcem vred. Poročila nam prinašajo samo novice in informacije, zgodba pa vedno prisluškuje nekemu srcu. Tokrat bomo prisluhnili srcu Alise, desetletne deklice, ki z družino Melnikov beži iz Ukrajine, kjer je vojna. Gotovo bomo primorani stopiti iz svoje cone udobja in užitka, predvsem pa miru. Postavi-

li se bomo v čevlje nekoga, ki nam bo spregovoril o doživljanju vojne in zla, pa tudi o doživljanju upanja. Odlomek iz knjige: »Alisa je bila nad porušenim mostom zgrožena. Take prizore je dotlej videla le v akcijskih filmih, ki so bili vseč očetu. Ob misli nanj so se ji zarosile oči. Pogled na to je do solz ganil tudi Polino, ki ni vedela, kako naj jo potolaži. Ko sta pojedli, sta šli za najbližje drevo odtočit. Nato so vsi trije še več ur sedeli na kovčkih, medtem ko je mačka v kletki mijavkala in zahtevala svobodo.«

Zdenka Sušec

Izroči svojo pot Gospodu;
upaj vanj in skrbel bo zate.
(Psalm 36)

SPREJEM V ŽUPNIJSKI PISARNI

ponedeljek, torek, četrtek in petek
8.30–9.30 in 17.00–17.45

Pričakujemo...

ČETRTEK, 2. FEBRUAR

Jezusovo darovanje, svečnica: svete maše ob 9.00 in 19.00, v Tomačevem ob 18.00; na začetku blagoslov sveč, duhovnikov prihod k oltarju pospremimo s prižganimi svečami

PETEK, 3. FEBRUAR

- pri jutranji in večerni sveti maši blagoslov po priprošnji sv. Blaža
- prvi petek, obhajanje bolnikov po domovih
- od 20.00 do 21.00 adoracija

SREDA, 8. FEBRUAR

Prešernov dan, slovenski kulturni praznik

SOBOTA, 11. FEBRUAR

od 9.00 do 15.00 dan duhovnih vaj na Kureščku za naše katehumene

TOREK, 14. FEBRUAR

ob 19.45 večer Knjiga in čaj ob knjigi Deklica iz Kijeva

SREDA, 15. FEBRUAR

ob 19.45 sestanek župnijske Karitas

SOBOTA, 18. FEBRUAR

ob 9.00 srečanje medgeneracijske skupine v veroučni učilnici

NEDELJA, 19. FEBRUAR

ob 15.00 družabno srečanje za družine z majhnimi otroki v veroučnih učilnicah

SREDA, 22. FEBRUAR

pepelnica, začetek postnega časa: pri svetih mašah ob 9.00 in 19.00 in v Tomačevem ob 18.00 si bomo v znamenje spokornosti potresli pepel na glavo; ta dan je strogi post

PETEK, 24. FEBRUAR

ob 18.30 molitev križevega pota, sledi sveta maša

SOBOTA, 25. FEBRUAR

ob 16.00 molitev za duhovne poklice v cerkvi na Fužinah – animira naša župnija

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

ljublana-sveti-kriz@rkc.si

ODGOVARJA: Peter Možina

UREDNIŠTVO: Helena Reberc

LEKTORIRANJE: Marta Anžlovar

FOTOGRAFIJA: splet

URNIK SVETIH MAŠ

NEDELJE: 8.00 in 10.00

Tomačevo 8.00

DELAVNIKI: 7.30 in 19.00

SOBOTE: 11.00 in 19.00

SPOVEDOVANJE

NEDELJE: 7.30–7.50 in 9.30–10.30

DELAVNIKI: 18.30–19.15